

פרק 91

תפקידים, חלק ב'

פרק זה אינו מכיל ספוילרים לאף ספר מסויים של אורסון סקוט קארד. זו מטפורה.

זמן קצר לאחר מכן נשמעה נקישה נוספת על דלת המחסן.

"אם באמת אכפת לכם מהבריאות הנפשית שלי," אמר הילד בלי להרים את מבטו, "אתם תלכו, תעזבו אותי לנפשי, ותחכו עד שארד לארוחת הערב. זה לא עוזר."

הדלת נפתחה, וזה שהמתין בחוץ נכנס.

"ברצינות?" אמר הילד בנימה שטוחה.

הדלת נסגרה בקול נקישה מאחורי סוורוס סנייפ.

המורה לשיקויים של הוגוורטס לא עטה על עצמו את יהירותו הרגילה, או אפילו את הארשת חסרת הרגש שעטה לרוב במשרד המנהל; מבטו היה מוזר כשהביט מטה אל הילד ששמר על הדלת; מחשבותיו לא ניתנות לפענוח.

"גם אני לא יכול לדמיין לעצמי מה חשבה לעצמה סגנית המנהל," אמר המורה לשיקויים של הוגוורטס. "אלא אם אני אמור לשמש כאזהרה למקום אליו זה יוביל אותך, אם תחליט לקחת על עצמך את האשמה על מותה."

שפתיו של הילד נצמדו. "בסדר. בוא פשוט נדלג לסוף השיחה הזו. ניצחת, פרופסור סנייפ. אני מודה שהיית יותר אחראי למותה של לילי פוטר משאני אחראי למותה של הרמיוני גריינג'ר, והאשמה שלי לא משתווה לאשמה שלך. ואז אני אבקש ממך ללכת, ואתה תגיד להם שכנראה מוטב שיעזבו אותי לנפשי לזמן מה. סיימנו?"

"כמעט," אמר המורה לשיקויים. "אני זה ששם את הפתקים מתחת לכרית של העלמה גריינג'ר, שאמרו לה איפה למצוא את הקרבות בהם התערבה."

הילד לא הגיב לכך כלל. לבסוף הוא דיבר. "משום שאתה לא אוהב בריונות."

"לא רק זה." הייתה נימה של כאב בקולו של המורה לשיקויים שנשמעה כאילו היא זרה לו; קשה היה לדמיין את אותו הקול מורה בארסיות לילדים לא לערבב פעם אחת נוספת או שיפוצצו לעצמם את הידיים. "הייתי צריך להבין זאת... לפני הרבה זמן, אני מניח, אך עם זאת לא ראיתי זאת כלל, מכיוון שהייתי שקוע לגמרי בעצמי. העובדה שמוניתי לראש בית סלית'רין... משמעה שאלבוס דמבלדור איבד לגמרי את האמון בכך שניתן לעזור לבית סלית'רין. אני משוכנע שדמבלדור ניסה, כשקיבל לראשונה את הוגוורטס למשמרת. זו בטח הייתה מכה אנושה בשבילו, שלאחר מכן כל כך הרבה מבית סלית'רין נענו לקריאתו של אדון האופל... הוא לא היה שם אותי כאחראי על בית סלית'רין, אלמלא איבד כל תקווה." כתפיו של המורה לשיקויים נפלו מתחת לגלימתו המוכתמת והמלוכלכת. "אבל אתה והעלמה גריינג'ר ניסיתם לעשות משהו, ושניכם הצלחתם להביא לצידכם אפילו את מר מאלפוי ואת העלמה גריינגרס, ואולי השניים האלה היו יכולים להציב דוגמה אחרת... אני מניח שהייתי שוטה להאמין. המנהל לא יודע מה עשיתי, ואבקש ממך לא לספר לו."

"למה אתה מספר לי את זה?"

"העניינים נעשו רציניים מכדי לא לספר למישהו." שפתיו של סוורוס סנייפ התעוותו. "ראיתי מספיק תכנונים הרסניים, בתפקידי כראש בית סלית'רין, כדי לדעת איך זה קורה לפעמים. אם בעתיד, הכל ייצא לאור – אז לפחות סיפרתי לך, ואתה תוכל להגיד זאת."

"מקסים," אמר הילד. "תודה לך על שהבהרת את זה. זה הכל?"

"האם אתה מתכוון להכריז על חיך כהרוסים ושלא נותר לך דבר מלבד נקמה?"

"לא. עדיין יש לי –" הילד קטע את עצמו.

"אז יש מעט מאוד עצות שאני יכול לתת לך," אמר סוורוס סנייפ.

הילד הנהן במבט מרוחק. "בשם הרמיוני, אני מודה לך שעזרת לה עם הבריונים. היא הייתה אומרת לך שזה היה הדבר הנכון לעשות. עכשיו אודה לך מאוד אם תעזוב אותי לנפשי."

המורה לשיקויים פנה לעבר הדלת, וכשפניו היו מוסתרות, קולו נשמע בלחישה. "אני באמת מצטער על האובדן שלך."

סוורוס סנייפ עזב.

הילד הביט אחריו, מנסה לזכור, כמיטב יכולתו מהמרחק, מילים שנאמרו לפני זמן מה.

הספרים שלך בגדו בך, פוטר. הם לא אמרו לך את הדבר היחיד שאתה צריך לדעת. אתה לא יכול ללמוד מספרים איך זה מרגיש לאבד את זו שאתה אוהב. זה משהו שלעולם לא תוכל לדעת מבלי לחוות זאת בעצמך.

זה היה משהו כזה, חשב הילד, אם הוא זוכר נכון.

שעות חלפו כבר, בחלק במרפאה עם הדלת הסגורה והגופה שנחה מאחוריה.

הארי המשיך להביט בשרביטו שבחיקו. בשריטות ובלכלוכים הזעירים על עשרים ושמונת הסנטימטרים של הצינית, פגמים שמעולם לא הביט מספיק מקרוב כדי להבחין בהם. חישוב מנטלי מהיר הראה שאין סיבה לדאגה משום שאם זה נזק מצטבר של שישה או שבעה חודשים, אז תקופת חיים שלמה לא תשחק לגמרי את השרביט. בזמנו, הוא בטח היה דואג שמחולל-הזמן שלו יילקח אם יצעק בגלוי 'למישהו יש מחולל-זמן' באולם הגדול, אבל היה יכול להיות קל להתחייב מראש למצוא מישהו אחרי הארוחה שישלח הודעה לפרופסור פליטיק שעתיים לפני כן ואז פרופסור פליטיק היה הולך ישירות להרמיוני, או שולח לה את הפטרונוס העורב שלו, הרבה לפני שהטרול היה מתקרב אליה. או שההארי החלופי הזה כבר היה מגלה שזה מאוחר מדי – שומע על המוות של הרמיוני אחרי ארוחת הצהריים ולפני שהיה יכול לקנות הודעה לשלוח אחורה בזמן? אולי כלל בסיסי לעבודה עם מסע בזמן הוא לוודא שלעולם לא תסתכן בלגלות שאיחרת את המועד, אם עדיין לא חזרת לאחור. בקצה השרביט שלו הייתה כווייה כימית זעירה עכשיו, כנראה מלגעת בחומצה שיצר בשינוי-צורה חלקי מהמוח של הטרול, אבל השרביט נראה עמיד לאיבוד כמויות עץ קטנות. בעצם הרעיון שדרוש 'שרביט קסמים' פשוט נעשה מוזר יותר ויותר ככל שאתה חושב עליו. אם כי אם לחשים תמיד הומצאו בצורה מסתורית כלשהי, טקסים חדשים נחצבים כידיות חדשות על מכונה לא ידועה, ייתכן שאנשים פשוט ממציאים טקסים שמעריבים שרביטים, בדיוק כמו שהמציאו ביטויים כמו 'ווינגארדיום לביוסה'. זה באמת נראה כאילו קסם אמור להיות, במובן מסוים, חזק במידה שרירותית, ובהחלט יהיה נוח אם הארי יוכל פשוט לעקוף את ההגבלה

המחשבתית שמונעת מאנשים להמציא לחשים כמו 'פשוט תתקן את הכל לתמיד', אבל איכשהו שום דבר אף פעם לא קל כשקסם מעורב. הארי הביט שוב בשעון המכני שלו, אבל עדיין לא הגיע הזמן.

הוא ניסה להטיל את לחש הפטרונוס שלו בכוונה לומר לפטרונוס שלו ללכת להרמיוני גריינג'ר. רק למקרה שהכל שקר, לחש זיכרון מזויף או אחת ממי-יודע-כמה-דרכים שניתן לגרום לקוסמים לעצום את עיניהם ולחלום. רק למקרה שהרמיוני האמיתי חיה ומוחזקת היכנשהו, על אף שהרגיש את החיים עוזבים אותה. רק למקרה שיש חיים שאחרי המוות והפטרונוס האמיתי יוכל למצוא אותם.

אבל הלחש לא עבד, אז המבחן הזה לא הצליח לספק ראיות, מותיר אותו עם ההסתברות הפריורית הקודמת והלא מבטיחה שלו.

זמן חלף, ואז עוד זמן. מבחוץ היית רואה רק ילד, יושב, מביט בשרביטו בהבעה מרוחקת, מביט בשעונו כל שתי דקות בערך.

הדלת לאזור הזה במרפאה נפתחה פעם נוספת.

הילד שישב שם הרים את ראשו במבט זעם קטלני וקפוא.

ואז פניו של הילד נסדקו בייאוש והוא נעמד על רגליו במהירות.

"הארי", אמר הגבר בחולצה הרשמית המכופתרת ובווסט השחור שעליה. קולו היה ניחר. "הארי, מה קורה? המנהל של בית הספר שלך - הוא הגיע בגלימות המגוחכות האלה למשרד שלי ואמר לי שהרמיוני גריינג'ר מתה!"

רגע לאחר מכן אישה נכנסה בעקבותיו אל החדר; היא נראתה פחות מבולבלת מהגבר, פחות המומה ויותר מפוחדת.

"אבא", אמר הילד בקול דק. "אימא. כן, היא מתה. הם לא אמרו לכם שום דבר אחר?"

"לא! הארי, מה קורה?"

השתררה שתיקה.

הילד נשען כנגד הקיר. "אני ל- לא יכול, אני לא יכול, אני לא יכול לעשות את זה."

"מה?"

"אני לא יכול להעמיד פנים שאני ילד קטן, פ-פשוט אין לי את האנרגיה עכשיו."

"הארי", אמרה האישה בקול רועד. "הארי -"

"אבא, אתה מכיר את ספרי הפנטזיה שבהם הגיבור צריך להסתיר הכל מההורים שלו משום, משום שהם לא יבינו, הם יגיבו בטיפשות ויפריעו לגיבור? זה מכשיר עלילתי, נכון, כדי שהגיבור יצטרך לפתור את הכל בעצמו במקום לספר להורים שלו. ב-בבקשה אל תהיה המכשיר העלילתי הזה, אבא, או את, אימא. פשוט... פשוט אל תגלמו את התפקיד הזה. אל תהיו ההורים שלא מבינים. א-אל תצעקו עליי ותדרשו ממני דרישות הוריות שאני לא יכול לקיים. משום שנכנסתי לספר פנטזיה מזורג ועכשיו הרמיוני - פ-פשוט אין לי את האנרגיה להתמודד עם זה."

לאט, כאילו הגפיים שלו מתות למחצה, הגבר בווסט השחור כרע ברך ליד הארי העומד, כך שעניו היו בגובה אלה של בנו. "הארי", הגבר אמר. "אני צריך שתספר לי את כל מה שקרה, ברגע זה."

הילד נשם נשימה עמוקה ובלע את רוקו. "הם א-אמרו לי שאדון האופל שהבסתי עשוי עדיין להיות בחיים. כאילו שזה לא העלילה של איזה מאה ספרים מזדיינים, נכון? אז, יכול גם להיות שהמנהל של בית הספר שלי, שהוא הקוסם החזק ביותר בעולם, השתגע. וגם, הרמיוני הופללה ברצח ממש לפני זה, לא שמישהו אמר להורים שלה על זה או משהו. התלמיד שהיא הופללה בניסיון לרצח שלו היה הבן של לוציוס מאלפוי, שהוא הפוליטיקאי החזק ביותר בבריטניה הקסומה, והיה בעבר מספר שתיים של אדון האופל. משרת המורה להתגוננות מפני כוחות האופל בבית הספר הזה מקוללת, אף אחד לא שורד יותר משנה, יש להם אימרה שהמורה להתגוננות מפני כוחות האופל תמיד חשוד. השנה המורה להתגוננות מפני כוחות האופל הוא קוסם מסתורי בסתר שהתנגד לאדון האופל במלחמה האחרונה ואולי מרושע בעצמו ואולי לא. בנוסף המורה לשיקויים היה מאוהב בלילי פוטר במשך שנים ואולי עשוי להיות מאחורי כל העסק הזה מסיבה פסיכולוגית מעוותת." שפתו של הילד נצמדו במרירות. "אני חושב שזו רוב העלילה הטיפשית המזורגת."

הגבר, שהקשיב לכל זה בשקט, נעמד. הוא הניח יד עדינה על כתפו של הילד. "זה מספיק, הארי", הוא אמר. "שמעתי מספיק. אנחנו עוזבים את בית הספר הזה עכשיו ולוקחים אותך איתנו."

האישה הביטה בילד, פניה שואלות שאלה.

הילד הביט בה בחזרה והנהן.

קולה של האישה היה דק כשדיברה. "הם לא ירשו לנו, מייקל."

"אין להם שום זכות חוקית לעצור אותנו -"

"זכות? אתם מוגלגים", אמר הילד. הוא חיך חיוך מעוות. "בבריטניה הקסומה יש לכם מעמד חוקי דומה לזה של עכברים. שום קוסם לא יקשיב לשום טיעון שתטען על זכויות, על הוגנות, הם אפילו לא יקדישו את הזמן להקשיב. אין לכם שום כוח, אז הם לא צריכים לטרוח. לא, אימא, אני לא מחיך ככה משום שאני מסכים עם המדיניות שלהם בנוגע למוגלגים, אני מחיך משום שאני לא מסכים עם מדיניות הילדים שלכם."

"אם כך", אמר פרופסור מייקל וורס-אוואנס בנחרצות, "אנחנו נראה מה יש לממשלה האמיתית לומר על זה. אני מכיר חבר פרלמנט או שלושה -"

"הם יגידו, אתה משוגע, תהנה מיום כיף בבית המשוגעים. זה בהנחה שמוחקי הזיכרון של משרד הקסמים לא יגיעו אליך קודם וימחקו לך את הזיכרון. הם עושים את זה למוגלגים הרבה, כך שמעתי. אני מניח שלבכירים בממשלה שלנו יש איזה סידור נוח משלהם. אולי הם מקבלים כמה לחשי ריפוי פה ושם, אם מישהו חשוב מצליח לקבל סרטן." הילד חיך חיוך מעוות שוב. "וזה המצב, אבא, כמו שאימא כבר יודעת. הם לא היו מביאים אתכם לפה או אומרים לכם משהו, אם היה משהו שהייתם יכולים לעשות בקשר לזה."

פיו של הגבר נפתח אבל שום מילה לא יצאה, כאילו קרא מתסריט שתיאר מה שהורה מודאג אמור לעשות במצב כזה, והתסריט נגמר בפתאומיות.

"הארי", אמרה האישה בגמגום.

הילד הביט בה.

"הארי, משהו קרה לך? אתה נראה... שונה..."

"פטוניה!" אמר הגבר, הלשון שלו עובדת שוב. "אל תגידי דברים כאלה! הוא תחת הרבה לחץ, זה הכל."

"טוב, אימא, את מבינה –" קולו של הילד נשבר. "את בטוחה שאת רוצה את הכל בבת אחת, אימא?"

האישה הנהנה, על אף שלא דיברה.

"יש לי... את יודעת שהפסיכיאטר של בית הספר חשב שיש לי בעיית שליטה בנעסים? טוב –" הילד עצר ובלע את רוקו. "אני לא יודע איך להסביר לך את זה, אימא. זה משהו קסום במקום. בטח קשור למה שקרה בלילה שההורים שלי מתו. יש לי... טוב, קראתי לזה צד אפל ומסתורי ואני יודע שזה נשמע כמו בדיחה וכן בדקתי עם... עם מצנפת קסומה טלפתית עתיקה כדי לוודא שהצלקת שלי לא באמת מאוכלסת על ידי רוחו של אדון האופל והיא אמרה שיש רק אדם אחד מתחתיה ואני לא חושב שלקוסמים יש באמת נשמות בכל מקרה משום שהם יכולים לסבול מנזק מוחי, אלא –"

"הארי, תאט!" אמר הגבר.

"אלא שמה שזה לא יהיה, זה אמיתי, יש משהו בתוכי, זה נתן לי כוח רצון כשהדברים היו קשים, הייתי יכול להתמודד עם כל דבר כל עוד נעסתי, סנייפ, דמבלדור, כל הקסמהדרין, הצד האפל שלי לא פחד משום דבר מלבד סוהרסנים. ואני לא טיפש, אני יודע שעשוי להיות מחיר לכך שאני משתמש בצד האפל שלי ולא הפסקתי לחפש מה המחיר הזה עשוי להיות זה לא שינה את הקסם שלי, זה לא נראה כאילו זה גרם לשינוי נטייה תמידי, זה לא ניסה להרחיק אותי מהחברים שלי או משהו כזה, אז המשכתי להשתמש בזה מתי שהייתי צריך והבנתי מאוחר מדי מה היה המחיר –" קולו של הילד נעשה כמעט לחישה. "הבנתי רק היום... בכל פעם שקראתי לו... הוא השתמש בילדות שלי. הרגתי את הדבר שהרג את הרמיוני. וזה לא היה הצד האפל שלי שעשה את זה, זה הייתי אני. הו, אימא, אבא, אני מצטער."

השתררה שתיקה ארוכה מלאה בצלילי מסכות שבורות.

"הארי," אמר הגבר, כורע לצידו שוב, "אני צריך שתתחיל שוב מההתחלה ותסביר דברים הרבה יותר לאט."

הילד דיבר.

ההורים הקשיבו.

זמן מה לאחר מכן, האב נעמד.

הילד הביט מעלה אליו, מעווה את פניו בציפייה מרה.

"הארי," אמר הגבר, "פטוניה ואני הולכים להוציא אותך מפה מהר ככל האפשר –"

"אל," אמר הילד בנימה מתרה. "אני מתכוון לזה, אבא. משרד הקסמים הוא לא משהו שאתה יכול להתנגד לו. תעמיד פנים שהם רשות המיסים או הדיקן או מישהו אחר שלא יסכים לשום ערעור על העליונות שלו. בבריטניה הקסומה מותר לך לזכור רק מה שהממשלה חושבת שמותר לך לזכור, ולזכור את הקיום של קסם או שיש לך בן שקוראים לו הארי זו פריבילגיה, לא זכות. ואם הם יעשו את זה אני אשבר ואהפוך את משרד הקסמים למכתש ענק ומעלה להבות. אימא, את יודעת מה המחיר, את מוכרחה לעצור את אבא מלנסות לעשות משהו מטופש."

"ובן -" הגבר שיפסף את רקותיו. "אולי אני לא צריך לומר את זה עכשיו... אבל אתה בטוח שמה שאתה מדבר עליו הוא באמת צד אפל קסום, ולא משהו רגיל לילד בגילך?"

"רגיל," אמר הילד בסבלנות רבה. "רגיל איך, בדיוק? אני יכול לבדוק שוב, אבל אני די בטוח שלא היה על זה שום דבר באומנות הילדים: מדריך להורים. הצד האפל שלי הוא לא רק מצב רגשי, הוא עושה אותי חכם יותר. במובנים מסוימים, בכל מקרה. אי אפשר פשוט להעמיד פנים ולהיות חכם יותר."

הגבר שפסף את ראשו שוב. "טוב... יש תופעה מסוימת ומוכרת שבמהלכה ילדים עוברים תהליך ביולוגי שלפעמים הופך אותם לכועסים ואפלים וקודרים, והתהליך הזה גם מגדיל משמעותית את האינטליגנציה והגובה שלהם -"

הילד נשען שוב כנגד הקיר. "לא, אבא, זה לא שאני הופך למתבגר. בדקתי עם המוח שלי והוא עדיין חושב שבנות זה איכסה. אבל אם זה מה שאתה רוצה להעמיד פנים שקורה, אז בסדר. אולי עדיף לי שלא תאמין לי. פשוט -" קולו של הילד נחנק. "פשוט לא יכולתי לעמוד בלשקר בקשר לזה."

"גיל ההתבגרות לא תמיד עובד ככה, הארי. יכול להיות שייקח לך זמן לשים לב לבנות. אם, למעשה, לא הבחנת באחת כב- והגבר עצר בפתאומיות.

"לא חיבבתי את הרמיזי בצורה הזו," לחש הילד. "למה כולם חושבים שזה חייב להיות קשור לזה? זה לא מכבד אותה, לחשוב שמישהו יכול לחבב אותה רק בצורה הזו."

הגבר בלע את רוקו. "בכל אופן, בן, אתה תשמור על עצמך בזמן שאנחנו עובדים על להוציא אותך מפה, מובן? אל תחשוב באמת שעברת לצד האפל. אני יודע שהיו לך, אה, מה שקראתי להם רגעי האנדר וויגין שלך -"

"אני חושב שאנחנו הרבה אחרי אנדר ומתקרבים לאנדר אחרי שהבאגים הרגו את וולנטיין."

"מה?" אמרה האישה.

הילד דיבר בעייפות. "לא באגים כאלה, אימא. הם חייזרים חרקים - לא משנה."

"הארי, זה בדיוק מה שאני אומר שאסור לך לחשוב," אמר בתקיפות פרופסור וורס-אוואנס. "אסור לך להאמין שאתה נעשה מרושע. אסור לך לפגוע באף אחד, לשים את עצמך בסכנה, או להתעסק עם קסם שחור מכל סוג, בזמן שאימא שלך ואני עובדים על לחלץ אותך מהמצב הזה. האם זה ברור, בן?"

הילד עצם את עיניו. "זו הייתה יכולה להיות עצה מצוינת, אבא, לו רק הייתי בקומיקס."

"הארי -" הגבר החל לומר.

"המשטרה לא יכולה לעשות את זה. חיילים לא יכולים לעשות את זה. הקוסם החזק בעולם לא יכול לעשות את זה, והוא ניסה. זה לא הוגן כלפי עוברי האורח החפים מפשע לשחק בלהיות באטמן אם אתה לא באמת יכול להגן על כולם במסגרת הקוד שלך. והרגע הוכחתי שאני לא יכול לעשות את זה."

אגלי זיעה נצנצו על מצחו של פרופסור מייקל אוואנס-וורס. "אתה תקשיב לי עכשיו. לא משנה מה קראת בספרים, אתה לא אמור להגן על אף אחד! או לערב את עצמך במשהו מסוכן! שום דבר מסוכן, בלי יוצא מן הכלל! רק תתרחק מהכל, כל פיסת טירוף שהולכת בבית המשוגעים הזה, בזמן שאנחנו מוציאים אותך מפה ברגע שנוכל!"

הילד הביט באביו, מחפש, ואז באימו. ואז הוא הביט שוב בשעון היד שלו.

"נקודה מצוינת," אמר הילד.

הילד צעד לעבר הדלת המובילה החוצה, ופתח אותה לרווחה.

הדלת נפתחה לרווחה בקול טראח שגרם למינרווה לקפוץ במקומה, ולפני שהיה לה זמן לחשוב, הארי פוטר צעד מהחדר, מביט בה ישירות במבט זועם.

"הבאת את ההורים שלי לפה," אמר הילד-שנשאר-בחיים. "להוגורטס. המקום שבו את-יודעת-מי או מישהו שורץ ותוקף את החברים שלי. מה בדיוק חשבת לעצמך?"

היא לא ענתה שחשבה על הארי יושב לפני הדלת למחסן שהכיל את גופתה של הרמיוני, מסרב לזוז.

"מי עוד יודע על זה?" דרש הארי פוטר. "האם מישהו ראה אותם איתך?"

"המנהל הביא אותם לפה -"

"אני רוצה שהם יצאו מפה מייד לפני שמישהו ישים לב, במיוחד את-יודעת-מי, אבל כולל גם את פרופסור קווירל ופרופסור סנייפ. אנא שלחי את הפטרונוס שלך למנהל ואמרי לו שהוא צריך להחזיראותו מיד. אל תזכירי את ההורים שלי בשם, או כאנשים, למקרה שמישהו אחר מאזין."

"אכן," אמר פרופסור וורס-אוואנס, מהנהן בחומרה ממקום עומדו מאחורי הילד, פטוניה צעדה מאחוריו. ידו נחה בחוזקה על כתפו של הארי. "נסיים לדבר עם בננו בבית."

"רק רגע, בבקשה," אמרה מינרווה בנימוס רפלקסיבי. הניסיון הראשון שלה להטיל את הפטרונוס נכשל, חיסרון של הלחש הזה בנסיבות מסוימות. זו לא הייתה הפעם הראשונה שעשתה זאת, אבל נראה ששכחה חלק מהטריק -

מינרווה כיבתה את המחשבה הזו והתרכזתה.

כשהודעה נשלחה, היא פנתה בחזרה לפרופסור וורס-אוואנס. "אדוני," היא אמרה, "חוששני שאסור שמר פוטר יעזוב את בית הספר הוגוורטס -"

עד שאלבוס הגיע סוף סוף, היו צעקות, הגבר המוגלגי וויתר על כבודו העצמי. היו צעקות מצד אחד של הוויכוח, לפחות. מינרווה לא נתנה את כל כולה. האמת הייתה שהיא לא האמינה לשיוצאות לה מהפה.

כשהפרופסור פנה להתווכח עם המנהל, הארי פוטר, שנותר דומם במהלך כל זה, דיבר. "לא כאן," אמר הארי. "אתה יכול להתווכח איתו בכל מקום מלבד הוגוורטס, אבא. אימא, בבקשה, ודאי שאבא לא ינסה לעשות משהו שיסבך אותו עם משרד הקסמים."

פניו של מייקל וורס-אוואנס התכווצו. הוא פנה, הביט בהארי פוטר. כשקולו נשמע הוא היה צרוד, בליווי דמעות בעיניו. "בן - מה אתה עושה?"

"אתה יודע טוב מאוד מה אני עושה," אמר הארי פוטר. "קראת את הקומיקסים האלה הרבה לפני שנתת לי אותם. עברתי גיהנום, התבגרתי קצת, ועכשיו אני מגן על קרובי המשפחה שלי. בעצם, זה פשוט יותר מזה, אתה יודע מה אני עושה משום שאתה ניסית לעשות את אותו הדבר. אני מרחיק את מי שאני אוהב מהוגוורטס

מייד, זה מה שאני עושה. המנהל, בבקשה תיקח אותם מפה לפני שאתה-יודע-מי יגלה את נוכחותם ויסמן אותם למוות."

מייקל וורס-אוואנס החל זינוק נואש לעבר הארי, ואז כל התנועה נעצרה, הגבר המוגלגי נשען קדימה בזינוקו.

"אני מתנצל," אמר המנהל בשקט. "נדבר עוד בקרוב. מינרווה, הייתי עם האחרים כשקראת, הם ממתינים במשרד שלך."

המנהל נע קדימה כאילו הוא מחליק, עד שעמד בין הגבר והאישה הקפואים; ואז היה הבזק אש נוסף.

תנועה חזרה.

מינרווה הביטה בהארי.

המילים לא באו.

"מהלך מחוכם, להביא אותם לפה," אמר הארי פוטר. "בטח עשה נזק בלתי הפיך למערכת היחסים שלנו. כל מה שרציתי הוא שיניחו לי לנפשי המזורגגת עד ארוחת הערב המזורגגת. וזה," הילד הביט בשעון היד שלו, "עכשיו בכל מקרה. אני הולך להגיד שלום להרמיוני לבדי, מה שאני מבטיח שייקח פחות משתי דקות, ואז אחרי זה אני אצא ואוכל משהו כמו שהייתי עושה בכל מקרה. אל תפריעי לי לשתי הדקות המזורגגות הללו או שאשבר ואנסה להרוג מישהו, אני מתכוון לזה, פרופסור."

הילד פנה וצעד לתוך החדר הקטן, פתח את הדלת האחורית למקום שבו נשמרה גופתה של הרמיוני גריינג'ר, וצעד פנימה לפני שהצליחה לחשוב או לדבר. דרך הפתח היא ראתה הבזק של מראה שידעה ששום ילד לא צריך לראות -

הדלת נטרקה.

היא צעדה קדימה בלי לחשוב.

באמצע הדרך לדלת היא נעצרה.

התודעה שלה עדיין הייתה איטית, וכאובה, והחלק שבה שהארי פוטר היה קורא לו *התמונה של המחנכת הקשוחה* אמר בלי חיים מילים על התנהגות לא הולמת מצד ילדים. שאר תודעתה לא חשב שזה רעיון טוב להשאיר כל ילד, אפילו את הארי פוטר, לבד בחדר עם הגופה המגואלת בדם של חברתו הטובה ביותר. אבל הפעולה של פתיחת הדלת, או של הפעלת סמכות כלשהי, לא נראתה לה חכמה. אין שום דבר נכון לעשות, ושום דבר נכון לומר; או שאם הייתה דרך נכונה, היא לא הכירה אותה.

לאט מאוד, דקה וחצי חלפו.

כשהדלת נפתחה שוב, הארי נראה כאילו השתנה, כאילו הדקה וחצי הללו חלפו לאורך תקופות חיים שלמות.

"חתמי את החדר," אמר הארי בשקט, "ובואי נלך, פרופסור מקגונגל."

היא הלכה אל דלת המחסן. היא לא הצליחה למנוע מעצמה מלהביט פנימה, וראתה את הדם היבש, את הסדין שביסה את החלק התחתון, את הגוף העליון השעווני ודמוי הבובה, והבזק של עיניה העצומות של הרמיוני גריינג'ר. משהו בתוכה החל להתייפח מחדש.

היא סגרה את הדלת.

אצבעותיה נעו על שרביטה, פיה אמר מילים בלי מחשבה, לחשים והגנות לחתום את החדר ולהגן עליו מפני כניסה.

"פרופסור מקגונגל", אמר הארי בקול מוזר, כאילו מתוך שגרה, "האם יש לך את הסלע? הסלע שהמנהל נתן לי? מוטב שאהפוך אותו ליהלום שוב, משום שהוא באמת הוכיח את עצמו כיעיל."

עיניה הלכו אוטומטית לטבעת שעל הזרת השמאלית של הארי, שמות לב לריקנות בה היהלום אמור להיות. "אני אציין זאת בפני המנהל", לשונה השיבה.

"האם זו טקטיקה מקובלת, דרך אגב?" שאל הארי, קולו עדיין מוזר. "לשאת עליך משהו גדול משונה-צורה למשהו קטן כדי להשתמש בו כנשק? או שזה תרגיל מקובל לאימון בשינוי-צורה?"

במרוחק, היא הנידה בראשה.

"טוב, אז בואי נלך, אם כך."

"יש לי -" קולה נעצר. "חוששתי שיש משהו אחר שעליי לעשות כעת. האם תהיה בסדר לבדך, והאם תבטיח לי שתלך ישר לאולם הגדול ותאכל משהו, מר פוטר?"

הילד הבטיח (למעט נסיבות יוצאות דופן שלא ניתנות לחיזוי, סעיף איתו לא התווכחה) ואז יצא מהחדר.

מה שניצב לפניה... לא יהיה קל יותר, אין ספק, ואולי יהיה קשה יותר.

מינרווה הלכה למשרדה בצעד מהיר; לא לאט, משום שזה יהיה חוסר נימוס.

פרופסור מקגונגל פתחה את הדלת למשרדה.

"גברת גריינג'ר", אמר קולה, "מר גריינג'ר, אני כל כך מצטערת על -"